

Kapitola jedna

Domem se rozlehl hluk. Sophie Morrowová zaúpěla a přetáhla si přikrývku přes hlavu. Určitě ještě není čas vstávat!

„Mami, je neděle!“ zakřičela a mohutně zívla. „Běž ještě spát!“

Hluk neustával a Sophie si uvědomila, že ho nemá na svědomí její matka. Někdo bušil na přední dveře.

Vylezla z postele, prohrábla si rozčuchané vlasy a seběhla ze schodů. K matnému skleněnému panelu se tiskl známý obličej.

Prudce otevřela dveře. „Katy!“ Její nejlepší kamarádka se na ni usmála. Bledé tvářičky měla zčervenale podzimním chladem a černé vlasy schovávala pod vlněnou čepicí.

„Sophie, nepůjdeš ven?“ zeptala se. „Ze stromů konečně spadlo poslední listí a my v něm pořádáme bitvu – je tam i Callum!“ Zrudla. „Jo, a taky další kluci.“

„Paráda! Dej mi pár minut, než se převléknu.“ Sophie se otočila, ale Katy ji chytila za paži.

„Počkej... vyrobila jsem ti dárek,“ řekla a sáhla do kapsy. „Byla bych opravdu moc ráda, kdybys ho nosila.“

Podala Sophii náramek přátelství, spletený z duhových nití. Visely na něm i malé přívěsky – lístek břechťanu, trs třešní a malé červené rajčátko.

Sophie zalapala po dechu. „Katy! Moc děkuju!“ Položila si ho na dlaň a obdivovala, jak přívěsky odrážejí světlo.

„Líbí se ti?“ chtěla vědět Katy.

„Jestli se mi líbí? Je nádherný!“ Sophie prstem pohladila lístek břechťanu. „Ty přívěsky se ti moc povedly. Vybralas tyhle listy a plody kvůli...?“ Hlas se jí vytratil, protože nechtěla vyslovit slovo *kouzlo* nahlas. Co kdyby někdo poslouchal?

Katy přikývla. „Kvůli tvým... zeleným prstům.“ Jejich oči se setkaly a Sophie věděla, že obě myslí na totéž: Sophie byla čarodějka a její čarodějnické schopnosti vycházely z přírody.

„To je ten nejkrásnější dárek, jaký jsem kdy dostala,“ usmála se Sophie a Katy objala.

„A ty jsi nejlepší kamarádka, jakou jsem kdy měla, takže si ho zasloužíš!“ rozesmála se Katy. „Vyrobila jsem jeden i pro sebe. Úplně stejný.“ Ukázala zápěstí.

„To je skvělé!“ Sophie nadšeně zatleskala. „Jako bychom byly dvojčata.“ Všimla si, jak se Katy zapýřila. „Totiž, já vím, že vypadáme úplně jinak a, ehm, naše rodiny jsou nepřátelé na život a na smrt, ale, no, já...“

Obě zároveň vybuchly smíchy. Katy pocházela z rodiny lovců čarodějek. Na to, jak jsou odlišné, přišly teprve poté, co se skamarádily, a teď už je nic nemohlo rozdělit – ani lov čarodějů a čarodějek.

„Ty náramky nejsou stejné,“ poznamenala Sophie, která si oba náramky důkladně prohlížela. „Ty na něm nemáš třešně –“

„Vidíš, málem jsem zapomněla.“ Katy vzala Sophiin náramek a obrátila ho naruby. Přívěsek ve tvaru třešně měl vzadu malý kousek kovu. „Tehle přívěsek je zvláštní – vlastně je to magnetka z ledničky.“

„Katy, to je tak chytré,“ zvolala Sophie, když si uvědomila, co to znamená. Magnety blokovaly čarodějnické schopnosti, takže pokud Sophie měla u sebe magnet, stala se obyčejnou dívkou. Když bude nosit náramek určitým způsobem, bude to jen hezký doplněk. Ale jakmile se magnet dostane do styku s její pokožkou, může jí zachránit život.

„Když ten náramek obrátíš, skryješ své schopnosti před všemi lovci čarodějek,“ vysvětlila jí Katy. Pak zaváhala a dodala: „Dokonce i před mou rodinou.“

„Díky, Katy!“ Sophie ji znovu objala. Nebylo snadné kamarádit s lovkyní čarodějek – kdyby Katyina rodina zjistila, co je Sophie zač, byly by obě v nebezpečí. *Riskovat ale stojí za to*, pomyslela si. *Ještě nikdy jsem neměla lepší kamarádku.*

„Rádo se stalo.“ Katy se na ni usmála. „Ale teď běž a převleč se. Půjdeme za ostatními!“

Sophie vyběhla po schodech do svého pokoje. Přívesky na náramku se v ranním slunci krásně leskly.

Sophie šla za Katy kolem velkých oken nové budovy přírodovědných laboratoří. Octly se na nádvoří. Nad nimi se tyčila turlinghamská škola a její vikýře a věžičky vrhaly na kamennou dlažbu ostré stíny. Na opačném konci nádvoří se smáli a pokřikovali její přátelé. Honili Marka, který nesl na zádech Erin a proplétal se s ní mezi stromy.

„Marku, zpomal!“ Erin ho okřikovala svým americkým přízvukem a přitom se chichotala. „Jestli spadnu, tak uvidíš!“ Vysoko nad hlavami se jim vznášeli racci a odpovídali na její výkřiky.

„Ahoj Sophie!“ Vysoký kudrnatý Callum na dívku zamával. Sophie jeho mávání opětovala. Zнала Calluma odjakživa – její matka a jeho otec společně vedli Tur-linghamskou akademii.

„Podívej! Vůbec se nedržím!“ zaječela Erin a mávla na Sophii – a pak ztratila rovnováhu a s výsknutím se zřítíla do obrovské hromady listí. Mark se složil vedle ní. Sophie se přidala k ostatním, kteří se seběhli kolem a se smíchem házeli po Erin a Markovi náručí plné listí.

„Hej, vy dva, přestaňte se tam líbat!“ zakuckala se Kaz smíchy.

„Jo, copak se aspoň na chvíli nemůžete od sebe odtrhnout?“ dodala Katy, když se k nim se Sophií přidaly.

Sophie se smála. Věděla, že Erin je ráda středem Markovy pozornosti – a teď zářila štěstím, protože s Markem konečně chodí!

Mark se celý rudý zamračeně vyhrabal z listí.

„Marku, jsi v pořádku?“ chtěla vědět Sophie. „Jenom jsme si dělaly legraci...“

„Jasně že jsem v pořádku!“ houkl Mark. Vyrazil pryč a přidal se k ostatním chlapcům, kteří postávali pod stromy.

„Ale ne, naštvaly jsme ho?“ dělala si Lauren starosti. „To jsme opravdu nechtěly!“

Erin se postavila rudá hanbou. „Je to tak,“ zašeptala a kývla na dívky, aby přišly blíž. „Neříkejte mu, že jsem vám to pověděla, ale... my jsme se ještě nepolíbili.“

„Co-že?“ vyprskla Kaz a zůstala stát s otevřenou pusou. „Ale vždyť je do tebe celý pryč!“

„Jo!“ Joanna se zatvářila nechápavě. „A chodíte spolu už dva týdny!“

„Já vím.“ Erin se zakabonila. „Mám strach, že už mě nemá rád.“

„Ale ne!“ odvětila Sophie. „Erin, je do tebe úplně zblázněný. Každý to vidí.“

„Doufám, že máte pravdu,“ povzdechla si Erin.

„Máme! No tak – nesmíš se kvůli takové hlouposti tvářit jako hromádka neštěstí,“ okřikla ji Sophie přísně. „Anebo schytáš...“ sehnula se a nabrala plnou náruč listí, „... bombový útok!“ Hodila svoji bombu na Erin, která vyjekla a s hihňáním se snažila ukrýt za Katy. Sophie uskočila a vyhnula se hromadě, kterou po ní hodila Erin – a zalapala po dechu, když se jí na hlavu sneslo listí z Laureniných rukou.

Kaz popadla náruč spadáných listů a rozběhla se za kluky. Než stačil Callum zareagovat, nacpala mu je zezadu za mikinu.

„Ale ne! Tak za tohle tě dostanu!“ vykřikl naoko rozhněvaně Callum. Nabral plnou náruč listí a hodil

ho po Kaz, která potěšeně vykvikla. Vtom od moře zafoukal ostrý slaný vítr a všechno listí se vzneslo do vzduchu.

Sophii se podařilo ukrást větru pár lístků. Rozběhla se ke klukům a hodila je na ně.

„Holky proti klukům – válka v listí!“ vykřikla.

„Jen počkej!“ Oliver Campbell, tichý chlapec s širokým přátelským úsměvem, vyrazil vpřed a hodil hrst listí po Kaz. A přidali se i ostatní.

„Ale ne, já mizím!“ zachichotala se Lauren a utíkala se schovat za velký dub. Kaz a Oliver se připojili k ní.

Sophie vzhledla do spletnice větví a koutkem oka zahlédla třpyt lesklého černého kožíšku. Byla to Gally – její veverka. Mrkla na ni a Gally okamžitě pochopila. Oběhla strom na druhou stranu a skákala po větvích tak dlouho, dokud se na Kaz, Lauren a Olivera nesnesla sprška listí.

„Hele, podívejte se na tu veverku! Je tak blízko!“ vykřikl Oliver a ukázal na Gally, která jako černý blesk hopsala pryč od stromu. Kaz a Oliver se pustili za ní, ale veverka jim zmizela v lese.

Sophie je se smíchem pozorovala.

Katy ji šťouchla do ramene. „Hej, nemáš v tom náhodou prsty ty, že všechno listí včera v noci opadalo?“ zašeptala s doširoka otevřenými očima.